

ΠΕΡΙ ΒΕΔΟΥΙΝΩΝ.

Οἱ Ἀραβες διαιροῦνται εἰς δύο καττγγορίας — εἰς γεωργοὺς καὶ εἰς ποιμένους· καθ' ἑλίου ὁ βίος ὅμως αὐτῶν τόσον διαφέρει, ὥστε νομίζει τις ὅτι οἱ ποιμένες οὐδεμίαν φυλετικὴν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τοὺς γεωργοὺς.

Οἱ γεωργοί, καθ' ὃ μᾶλλον ἀγαπῶντες τὴν γεννέθλιον καὶ ἀναγκαζόμενοι νὰ καλλιεργῶσι τὴν γῆν, ἀναγνωρίζουσιν ὅπωςδῆποτε τὴν κυριαρχίαν τῆς Πύλης· λέγομεν δὲ ὅπωςδῆποτε, διότι πράγματι δὲν ὑπόκεινται εἰς τοὺς κειμένους νόμους, ὅπως ὅλοι οἱ μωαμεθανικοὶ λαοί, ἐξαιροῦνται τῆς στρατολογίας καὶ διατηροῦσι τ' ἀρχαῖα προτοπαράδοτα ἥθη καὶ ἔθιμα, ἅτινα δὲν δύναται ἡ κυβέρνησις νὰ καταφρονήσῃ ἢ καταργήσῃ. Οἱ Ἀραβες τῆς ἐρήμου τόσον ἀφωσώμενοι εἶναι εἰς τὰ ἥθη καὶ ἔθιμά των, ὥστε πᾶσα κατ' αὐτῶν ἄμεσος ἢ ἔμμεσος προσβολὴ ἤθελε προκαλέσῃ παραχρᾶς καὶ ἐπαναστάσεις, ἐξ ὧν οὐδὲν καλὸν ἤθελε προκύψῃ διὰ τὴν Πύλιν.

Οἱ ποιμένες εἰσὶν οἱ Βεδουῖνοι ἢ Μπεδουῖνοι, οἵτινες ἐκλήθησαν οὕτως ἐκ τοῦ ὀνόματος Μπεδάκου, σημαίνοντος ἄνθρωπον τῆς ἐρήμου. Οἱ Βεδουῖνοι οὗτοι, καὶ τοὶ διαιρούμεναι εἰς φυλὰς ἀνεξαρτήτους τὰς μὲν ἀπὸ τὰς δὲ καὶ συχνάκις πολεμίας, ἀποτελοῦσιν ἓν καὶ μόνον ἔθνος, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὁμιλοῦν γλῶσσαν. Ἐπὶ τῆς ἀπείρου ἐκτάσεως τῆς ἀμμώδους χώρας ἣν οἰκοῦσι, συνεχῶς ἐνεργοῦσι μεταναστεύσεις, κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας των, ἡ ἅμα προκύψῃ κίνδυνος, προσβολῆς λ.χ. ἐκ μέλους ἄλλης φυλῆς ἢ ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας. Τοιοῦτοτρόπως οἱ Βεδουῖνοι κατορθοῦσι ν' ἀποφεύγωσι πᾶσαν καταδίωξιν τῶν ἐχθρῶν, οἵτινες, καὶ τοὶ ἰσχυροὶ καὶ δεξιότατοι, δὲν δύνανται νὰ ἀντιπαλαίσωσι πρὸς τὴν φύσιν τοῦ κλίματος καὶ τοῦ ἐδάφους, οὔτε πρὸς τὴν λειψυδρίαν.

Ἐν παντὶ καιρῷ οἱ νομάδες, οἵτινες ὑπόκεινται εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς οἰκογενει-

(ΟΜΗΡΟΣ ΦΥΛ. Β)

ῶν (σεῖχ), ἔστησαν τὰς σκηνὰς των ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Εὐφράτου μέχρι τοῦ Νείλου καὶ ἀπὸ τῶν παραλίων τῆς Μεσογείου μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ Περσικοῦ κόλπου.

Οὐδεὶς κατῴρθωσε νὰ καθυποτάξῃ αὐτούς. Οἱ Ἕλληνες, οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Πέρσαι διηλθον τὰς αὐχμηρὰς ἐρήμους των, ἀλλὰ δὲν κατῴρθωσαν ν' ἀποδιώξωσιν αὐτούς. Οἱ Βεδουῖνοι, οἱ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ των, περιφρονοῦσι τὰ περὶ αὐτοὺς ὑπόδουλα ἔθνη καὶ διετήρησαν σχεδὸν ἀμετάβλητον τὴν ἐνδυμασίαν τῶν ἀρχαίων πατριαρχῶν τῆς Ἰουδαίας.

Ἄπας ὁ πολιτικὸς ὀργανισμὸς τῶν Βεδουῖνων συνίσταται εἰς τὸ συνέρχεσθαι κατ' οἰκογενείας καὶ ἔπειτα κατὰ φυλὰς. Ἐκάστη τῶν τελευταίων τούτων στέλλει ἐν τῇ γενικῇ συνελεύσει, ἅμ' ἀποδειχθῇ ἀνάγκη, ἓνα σεῖχην, ὃν ἐκλέγουσι μεταξὺ τῶν φημιζομένων ἐπὶ σοφίᾳ, ἀνδρίᾳ καὶ πλούτῳ. Ἡ φυλὴ ἔχει τόσους ἀρχηγούς, ὅσας καὶ οἰκογενείας, ὁ δὲ στρατηγὸς ἐκλέγεται ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων ἀρχηγῶν ἢ σεῖχων· ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἰσχυρότερος ἀποδεικνύεται ὁ ἔχων περισσοτέρους συγγενεῖς, φίλους καὶ ὑπηρέτας.

Ἡ διοίκησις τῶν φυλῶν τούτων εἶναι πολιτεία πατριαρχικὴ, ἐν ἣ τὸ κυριώτερον πρόσωπον διαδραματίζει ἡ ἀριστοκρατία, διὰ τὸν λόγον ὅτι αἱ οἰκογένειαι τῶν ἀρχηγῶν ἀπολαμβάνουσι κληρονομικὰ προνόμια, παρέχοντα αὐταῖς μεγάλην ἐπιρροήν. Ἐντούτοις ὑφίσταται καὶ ἡ δημοκρατία, διότι ἐνίοτε ἅπασα ἡ φυλὴ καλεῖται νὰ ἀποφανθῇ περὶ σπουδαιωτάτων ὑποθέσεων, ἀποφασίζομένων διὰ πλειονοψηφίας. Ἡ ἐξουσία τοῦ ἀρχηγοῦ ἐν γένει εἶναι ἀπόλυτος. Ὅταν κέκτηται ἀνδρίαν, συνάμα δὲ χαρακτηρὰ σταθερὸν καὶ ἐπιτακτικόν, εὐκόλως δύναται νὰ καταχρασθῇ τὴν ἐξουσίαν του· ἀλλ' ὅπωςδῆποτε πληρόνει διὰ τῆς ζωῆς του τὴν ἀδικίαν. Οὗτος διατάσσει τὰς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του οἰκογενείας νὰ ἄρῃσι τὰς σκηνὰς καὶ ἀποφασίζει περὶ εἰρήνης ἢ πολέμου· κατάχρησιν ὅμως τοῦ δικαιώματος τούτου δὲν παιεῖ, διότι πάντοτε

συμβουλευέται τοὺς γέροντας, τοὺς προκρίτους τῆς φυλῆς, καὶ μάλιστα συγκαλεῖ συνέλευσιν γενικὴν. Τέλος οὗτος κρίνει τοὺς ὀπωσδήποτε ἁμαρτήσαντας καὶ ἐπιβάλλει ποινάς.

Ἐπιχορήγησιν ὠρισμένην δὲν ἔχει, τὸ μόνον δὲ ἀσφαλὲς κέρδος του εἰσὶν αἱ ἐκ τῶν προβάτων του πρόσοδοι, τὸ μερίδιόν του ἐκ τῶν ληστειῶν ἃς διεύθυνε καὶ ἐκ διαγωγικοῦ τέλους ἐπιβεβλημένου εἰς τὰς ἐμπορικὰς συνοδίας καὶ τοὺς ὁδοιπόρους τοὺς διερχομένους διὰ τῆς χώρας, ἧς ἄρχει.

Ἐπειδὴ ὁ Ἄραψ εἶναι πτωχὸς, σύντροφόν ἔχει, σχεδὸν πάντοτε, τὴν πείναν· μεγάλην δὲ διατηρεῖ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν διατρέφοντα αὐτὸν (ὅπερ θεωρεῖ μεγίστην τῶν ἀρετῶν) καὶ εἶναι πρόθυμος καὶ τὴν ζωὴν του νὰ θύσῃ ὑπὲρ τούτου. Ὁ ὑπὸ τῆς φυλῆς ἀγαπώμενος σείχης οὐδένα διατρέχει κίνδυνον νὰ φονευθῇ· πλὴν μᾶλλον ὀφείλει νὰ ἐλπίζῃ ἐπὶ τῆς ἀγάπης ἣν ἐμπνέει ἢ ἐπὶ τῆς περιβαλλούσης αὐτὸν μεγάλης ἰσχύος. Ἐὰν θελήσῃ νὰ δυναστεύσῃ τοὺς ὑπηκόους του, οὗτοι ἐγκαταλείπουσιν αὐτὸν καὶ μεταβαίνουν παρ' ἄλλῃ φυλῇ, οἱ δὲ συγγενεῖς του κηρύττουσιν αὐτὸν ἑκπτώτον τοῦ ἀξιώματός του καὶ καταλαμβάνουσι τὴν θέσιν του. Τὸ περίεργον ὅτι παρ' οὐδενὸς δύναται νὰ ἐλπίσῃ προστασίαν· διὰ τοῦτο, καί τοι περιβεβλημένος ἐξουσίαν σχεδὸν ἀπόλυτον, προσέχει νὰ μὴ καταχρασθῇ αὐτὴν, φόβῳ μὴ ἀποβληθῇ αἰσχροῦς. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Βεδουίνων διορίζονται δι' ἐκλογῆς, ὡς ἐγένετο τὸ πάλαι ἐπὶ τῶν Ἑβραίων, ἀλλ' ἔχουσι μεγαλητέραν ἐξουσίαν, διότι ζῶσιν ἀνεξάρτητοι καὶ περιφρονοῦσι πᾶσαν ξένην ὑπεροχὴν, ἐνῷ οἱ Ἑβραῖοι ἀρχηγοὶ ἀνεγνώριζον νόμον δι' οὗ ἐξηρτῶντο ἐκ τῆς κεντρικῆς διοικήσεως.

Τὰ ἐπιπλά τῆς σκηνῆς Βεδουίνου δὲν εἶναι πολλά· συνίστανται δὲ εἰς τὰ ἑξῆς· εἰς μίαν μεγάλην λόγχην, δύο παλαιὰ πιστόλια, σπάθην κυρτὴν, τουφέκιον μὲ πέτραν, ἀναγόμενον εἰς τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἀνεκαλύφθη τὸ πυροβολικόν, μακρὰν μάχαιραν ἢ γιαταγάνιον καὶ ῥόπαλον ὀπλισμένον διὰ

σιδηροῦ σφαιρώματος· ταῦτα εἰσὶ τ' ἀμυντικά ἢ ἐπιθετικά ὄπλα, τὰ ἀπαντώμενα ἐν τῇ σκηνῇ· ἐὰν δὲ ἴδῃ τις καλὰ ὄπλα εἰς πενιχράς καὶ ἀθλίας σκηνάς, ταῦτα ἀποδεικνύουσι τὴν ἐπιτηδειότητα, ἂν μὴ τὴν τιμιότητα τοῦ κατόχου — διότι οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἔκλεψεν αὐτά.

Αἱ σκηναὶ ἐν γένει εἰσὶν ὑψηλαὶ ἕως ἑπτὰ πόδες, ἔχουσι σχῆμα ὀρθογώνιον καὶ εἰσὶ κατασκευασμέναι ἀπὸ χονδροειδῆς καὶ στερεῆς ὕφασμας ἐκ τριχῶν καμήλου ἢ αἰγῆς, ὅπερ αἱ γυναῖκες ὑφαίνουσιν. Ἐλλείψει τοιοῦτου ὕφασματος, ποιοῦσι χρῆσιν τῶν ἰνῶν φυτοῦ καλουμένου *λινταδούρ*. Αἱ σκηναὶ αὗται, ὧν τὸ χρῶμα εἶναι φαιόν, εἰσὶν ἀδιάβροχοι, ἐκτὸς ἂν αἱ βροχαὶ ᾖναι ῥαγδαῖαι ἢ πίπτουσιν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Τὸ ἔνδον διακρίνεται ἐνίοτε εἰς τρία χωρίσματα, ὧν τὸ ἐν εἶναι προωρισμένον διὰ τὰς γυναῖκας καὶ καλεῖται *ἀλκομπάχ* (γυναικωνίτης).

Αἱ γυναῖκες ὀφείλουσι νὰ στήνωσι καὶ νὰ αἰρῶσι τὰς σκηνάς· στήνονται δὲ αὗται κανονικῶς καὶ εἰσὶ διατεθειμέναι κυκλοειδῶς. Περὶ τὰς σκηνάς οὐδέποτε ἐγείρουσιν ἀμυντικά ἔργα, οὐδὲ διατηροῦσι προφυλακὰς, διότι προφύλακες εἰσὶν οἱ κύνες, οἳ τινες, ἅμα ἐπιφανεῖς κινδύνου, διὰ τῶν ὕλακων τῶν ἐξεγείρουσι τὴν νύκτα τοῦ Βεδουίνου. Ὅσάκις ἐπίκειται κίνδυνος, ὁ ἀρχηγὸς δίδει τὸ σύνθημα καὶ εὐθὺς ἅπανα ἢ εἰκογένεια φορτῶναι τὰ σκεύη τῆς ἐπὶ τῶν καμήλων. Ὡλοῦσι δὲ ταύτας εἰς τὰ πρόσω, καὶ ἐπειδὴ τὰ ζῶα ταῦτα εἶναι λίαν συνειθισμένα εἰς τοιαύτας ὑποχωρήσεις, φαίνεται ὅτι μαντεύουσι τὸν σκοπὸν τῶν κυρίων τῶν καὶ ταχύνουσι τὸ βῆμα. Εἰς τὰς τοιαύτας πορείας οἱ ἑριπποὶ χρησιμεύουσιν ὡς προφυλακῇ, ἐνεργοῦσι κατοπτεύσεις καὶ φυλάττουσι τὰ νῶτα τῆς συνοδίας· ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ οἱ πεζοί, οἳτινες εἰσὶν ὀπλισμένοι μὲ τουφέκια καὶ ὄπλα, προστατεύουσι τοὺς ὑποχωροῦντας καὶ μεγίστην ἀποδεικνύουσιν ἀνδρίαν, συνεχῶς κατορθοῦντες ν' ἀποκρούσωσι τὸν ἐχθρόν.

Ἡ ἀφθονία τῶν τροφίμων εἶναι ἀνάλο-

γος πρὸς τὸν πλοῦτον τῶν ἐπίπλων. Τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου νηστεύουσιν ἀκουσίως ἐπὶ μακρὸν, διότι ἡ τροφή των εἶναι ἀθλίη καὶ μόλις καθ' ἐκαστὴν ἐσθίουσιν 70 ἕως 80 δράμια τροφὴν — τόσον σπάνια εἶναι τὰ τρόφιμα.

Τὸ γεῦμά των συνίσταται ἀπὸ πηκτὸν γάλα, ὁπώρας, ἃς κλέπτουσιν ἐκ τῶν πέριξ χωρίων, καὶ ἐνίοτε ἀπὸ ὀλίγον ἄλευρον καὶ ὀρύζιον, ἀπὸ ἀκρίδας, ἀπὸ μικρὰ δίπρηα ἐκ δούραχ' ἢ φακῆς, ἀπὸ κυάμους, τυρὸν σκληρότατον καὶ ἀπὸ ὀλίγον ἀφέψημα καφέ ἀνευ ζαχαρέως. Οἱ ἀρχηγοὶ ποιοῦσι χρῆσιν κρέατος μόνον κατὰ τὰς ἐορτὰς ἢ τὰς πενθίμους ἡμέρας· ἀλλὰ τὸ φανεύμενον ζῶον, κάμπλος, πρόβατον ἢ αἶξ, τόσον σκληρὸν κρέας πρέχει, ὥστε νομίζει τις ὅτι σφάζουσι τὰ γηραιότερα.

Οἱ Βεδουῖνοι ἐσθίουσι καὶ τὰ μᾶλλον ἀηδῆ πράγματα· μασσῶσι, λ.χ., ρίζας καὶ χόρτα, τρώγουσιν ἀκρίδας ἐβρασμένας εἰς ὕδωρ, ψήνουσιν ποντικούς, ὄφεις καὶ σαύρας· πρὸς τούτοις τρώγουσι δορκάδας, λαγωούς, γαλᾶς καὶ παντοειδῆ πτηνὰ — ἐννοεῖται ὅταν δυνήθωσι νὰ συλλάβωσι τοιαῦτα. Διὰ ταῦτα εἰσὶν ἀδύνατοι καὶ ἰσχυροὶ καὶ μᾶλλον ἢ ἀνάγκη τῆς συντηρήσεως ἀναγκάζει αὐτοὺς εἰς διαρπαγὰς καὶ λεηλασίας. Εἰσβάλλουσιν ὅθεν εἰς τὰ καλλιεργημένα μέρη, ὅπου ἐλπίζουσι νὰ ἀρπάσωσι τι, καὶ εἰς τοὺς πέριξ κήπους ἵνα φάγωσι τοὺς μόλις ὠρίμους καρποὺς καὶ ἄλλα φυτὰ.

Τὸ τέκνον τῆς ἐρήμου ἀγογγύστως δέγεται ξυλοκοπήματα, ἀρκεὶ νὰ φάγῃ· ἀλλ' ὁ ἄφρων ὁ ξυλοκοπῶν αὐτὸν ταχέως τιμωρεῖται· διότι ἅμα τὸ πρᾶγμα περιέλθῃ εἰς γνῶσιν τῆς φυλῆς, αὕτη ὀρκίζεται ὅτι θὰ ἐκδικηθῇ, θεωροῦσα τὸ πρᾶγμα ὡς ζήτημα τιμῆς, καὶ καταστρέφει πᾶν τὸ ἀνῆκον τῷ ἀρξάμένῳ χειρῶν ἀδίκων, ἐκτὸς ἂν ὁ δυστυχὴς οὗτος πληρώσῃ ἀποζημίωσιν δι' ὅσας κατέφερε πληγὰς. Ἐὰν ἰδιοκτῆτης ζήτησῃ τὴν προστασίαν τῆς ἀρχῆς, στέλλουσιν αὐτῷ ὡς φρουρὰν ἵππεις τινες, οἱ ὅποιοι δὲν ἀρκοῦνται μόνον νὰ διατρέφονται, ὡς καὶ οἱ ἵπποι των, δαπάναις τοῦ ἰδιο-

κτήτου, ἀλλὰ ὑπεξαίρουσι τὴν νύκτα ὅ,τι ἂν περιπέσῃ εἰς χεῖράς των· ἂν δὲ κάμῃ παρατηρήσεις ὅπου δεῖ, τῷ στέλλουσι καὶ ἄλλους φύλακας ἵνα περιστείλωσι τοὺς πρώτους. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ τελευταῖοι οὐδόλως εἰσὶ καλλίτεροι· διὰ τοῦτο οἱ ἰδιοκτῆται προτιμῶσι νὰ συνθηκολογῶσι πρὸς τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου.

Αἱ τοῖς Βεδουῖνοις ἀνήκουσαι γαῖαι εἰσὶ πλήρεις βαθειῶν κοιλάδων ἢ μᾶλλον στενωπῶν ἐπικινδύνων, ἃς ὁ Ἀραψ γινώρίζει ἄριστα καὶ ὅπου ἐμφανίζεται αἰφνιδίως εἴτε μόνος, εἴτε μέ τινες τῶν ἀδελφῶν του, ἢ ἐνίοτε ἐνεδρεύει ὀπισθεν λοφίσκου. Τὸ μέλαν χρῶμά του, τὰ νευρώδη μέλη του, τὸ ἀτημέλητον ἔνδυμά του, τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων τουφέκιόν του, πάντα ταῦτα ἀγγέλλουσι τὴν παρουσίαν τελείου ληστοῦ.

Ὁ Βεδουῖνος πιστεύει εἰς τὴν εἰμαρμένην· εἶναι δὲ χαρακτῆρος ἀσταθοῦς, πλεονέκτης καὶ κρυψίνους· παραβαίνει τὴν ὑπόσχεσίν του τόσον εὐκόλως, ὅσον ἀλλάσσει σκηνήν· ἀλλὰ εἶναι λίαν φιλόξενος καὶ ὁ καταφεύγων εἰς τὴν σκηνήν του δὲν φοβεῖται νὰ ληστευθῇ, καὶ τοι πλούσιος. Ἄν θέλῃ νὰ γυμνώσῃ τὸν ὑπ' αὐτοῦ φιλοξενούμενον, προσπαθεῖ νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ ὅταν δὲν δύναται νὰ ἐλπίζῃ ἐπὶ τὴν προστασίαν του, τοῦτέστιν ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς φυλῆς του.

Οἱ νομάδες οὗτοι ἔχουσιν ἀνάστημα μᾶλλον ὑψηλὸν, βαδίζουσιν ὑπερηφάνως, εἰσὶν εὐστροφοὶ, ἔχουσιν ὠοειδῆ τὴν κεφαλὴν, τὸ μέτωπον ὑψηλὸν καὶ κυρτὸν, τὴν ῥίνα γρυπὴν καὶ ὀφθαλμοὺς μεγάλους. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔχουσι μονίμους κατοικίας, ζῶσιν εἰς τὸ ὑψαιθρον ἢ ὑπὸ τὰς σκηνάς, κοιμώμενοι ἐπὶ δερμάτων ζώων· ζῶσι δὲ κατὰ φυλὰς καὶ μεταναστεύουσι συνεχῶς πρὸς εὔρεσιν νομῶν διὰ τὰ πολυάριθμα ποίμνά των. Αἱ γυναῖκες φροντίζουν διὰ τοὺς ἵππους, τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἀρνία.

Τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ Βεδουῖνοι, φυλὴ ἰσχυρὰ καὶ ἀνεξάρτητος, ἀποδεικνύουσα ἀκριβῆ τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποκαλυφθέντα τῷ Ἰσμαήλ : «Οὗτος ἔσται ἄγροικος ἄνθρωπος· αἱ χεῖ-

ρες αὐτοῦ ἐπὶ πάντας, καὶ αἱ χεῖρες πάντων ἐπ' αὐτόν· καὶ κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ κατοικήσει.» (Γεν. 121., 12).

E.Y.

ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΣΕΩΣ.

« Διὸ καὶ φιλοσοφώτερον καὶ σπουδαιότερον ποίησις ἱστορίας ἐστίν· ἡ μὲν γὰρ ποίησις μᾶλλον τὰ καθόλου ἢ ὁ ἱστορία τὰ καθ' ἕκαστον λέγει. »

Ἀριστοτέλης.

Τασοῦτον δύσκολος εἶναι ὁ ὁρισμὸς τῆς ποιήσεως, ὅσον καὶ τῆς ἐν τῇ φύσει καὶ τέχνῃ ωραιότητος, ἥς δὲν ὑπάρχει οὐδὲν πρῶτον, τοῦ ἰδανικοῦ διαφέροντος κατὰ τὸ κλίμα, τὴν φυλὴν καὶ ἀνατροφὴν ἐκάστου ἀτόμου. Τί ἐστὶ ποίησις, ὅποια ἡ οὐσία τῆς, ἐξ ἧς τὰ θέλγητρα καὶ ἡ ἐπιρροὴ αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας καὶ διανοίας; Ὁ Πλάτων λέγει ὅτι ἡ ποίησις προσεγγίζει τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν καὶ ἱστορίαν, καὶ ὁ Πλάτων εἶχε δίκαιον, καθότι ἡ ποίησις ἐμβαθύνει ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς ἱστορίας μέχρι τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ φθάσῃ ὁ κοινὸς ἱστοριογράφος. Ζωογονεῖ τὴν δισκορπισμένην κόνιν τῆς ἀρχαιότητος, καὶ δι' αὐτῆς ἡ καρδιά πάλλει ὑπὸ τὰ ξηρὰ ὅσα τῶν παραδόσεων. Ὁ λόρδος Βάκων ἦτο τῆς γνώμης ὅτι τὸ καθ' αὐτὸ στοιχεῖον τῆς ποιήσεως εἶναι ἡ πλάσις, ἀλλ' οὔτε ὁ Βάκων οὔτε ὁ Πλάτων δὲν μᾶς δίδουσι τέλειον ὁρισμὸν αὐτῆς, οἱ δὲ ἐτυμολόγοι καὶ λεξικογράφοι οὐδεμίαν πραγματικὴν σημασίαν μᾶς παρέχουσιν. Οἱ Γραμματικοὶ ἐν τούτοις οὐδὲν φῶς ἐπιχέουσιν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, διακρίνοντας ἀπλῶς τὸν πεζὸν τοῦ ἐμμέτρου λόγου, ἀλλ' ἐμβαθύνων τις περισσότερον παραδέχεται τὴν ποίησιν καὶ ἐν αὐτῷ ἀκόμη τῷ πεζῷ καὶ ἐν τῷ ἐμμέτρῳ λόγῳ, καθὼς δυνατόν γὰ ἐκλείπη αὕτη καὶ ἐξ ἀμφοτέρων.

Ὁ ἔξοχος ἄγγλος κριτικὸς καὶ ποιητῆς Leigh Hunt λέγει ὅτι ἡ ποίησις εἶναι ἐκφρασις πάθους ἐν τῇ ἀληθείᾳ, τῇ ωραιότητι καὶ δυνάμει, σωματοποιοῦσα διὰ τῆς φαντασίας ὅ,τι αὕτη ἀντιλαμβάνεται, ἐπιδιώκουσα ἐν τῇ γλώσσῃ τὴν ποικιλίαν καὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον. Μολονότι δὲ ὁ προσδιορισμὸς οὗτος εἶναι ἄρκετὰ ὥρατος ἀνάγκη, ὅπως καταστῇ ὁριστικότερος, νὰ ἐρωτήσωμεν τί ἐστὶ φαντασία;

Αὕτη πλάττει εἰκόνας καὶ εἶναι τὸ ὑψηλότερον τῆς ποιήσεως σχῆμα, ὁ δὲ προικισμένος διὰ φαντασίας ζωτῆρς καὶ ὑψηλῆς, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῆς ἀληθείας καὶ κυρήτων ἢ ψάλλων αὐτὴν εἰς γλώσσαν τὴν ὁποίαν ἕκαστος δύναται νὰ αἰσθανθῇ, ἀρυόμενος ἐκ γῆς, θαλάσσης καὶ οὐρανοῦ εἰκόνας ἐξόχου ωραιότητος, ὅστις κέκτηται τὴν ἀκοὴν τρυφερὰν, ἐν τῇ ἀρμονίᾳ καὶ μελωδίᾳ τῆς γλώσσῃς, ὅστις διὰ μουσικῆς, ρυθμοῦ, καὶ μέτρου ἐκφράζει τὰς ὑψηλότερας ἀληθείας, τὴν καθαρωτέραν φιλοσοφίαν καὶ τὴν μᾶλλον φιλόστοργον ἀνθρωπίνην συμπάθειαν, ἄνθρωπος τοιοῦτος γράφων ἐκποεῖς ὥς ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Μίλτων, τραγῳδίας ὥς ὁ Αἰσχύλος καὶ Σαικσπῆρος, ᾠδὰς ὥς ὁ Πίνδαρος, ὁ Βύρων ἢ ὁ Σολωμὸς εἶναι τὸ καύχημα καὶ ὁ εὐεργέτης τῶν ἐθνῶν, ὁ μεγαλότερος θησαυρὸς ἐνὸς λαοῦ.

Οὐδεμία ὑπάρχει ἀρχαία κοινωνία ἐν ἣ δὲν ἀνεφάνει ὁ αἰοιδὸς, ὁ ῥαψωδὸς ἢ ὁ ποιητῆς αὐτῆς. Ἡ ποίησις εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα ἢ ἐξοχωτέρα καὶ ὥραιότερα τῶν ἐπιστημῶν καὶ ὥραίων τεχνῶν. Εἶναι ὁ πρῶτος τῆς γλώσσῃς ἰδρυτῆς δι' οὗ ἡ ἰδέα ἀπεθανασίσθη ἀνεφάνη πρὸ τοῦ πεζοῦ λόγου ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ ἐν τῇ μελωδίᾳ πρὸ τῆς μουσικῆς, καὶ πρὶν ἢ ἐφευρεθῶσι τὰ γράμματα αὕτη διὰ τῆς παραδόσεως διέδιδε μαθήματα σοφίας καὶ διεσάλπιζε πανταχοῦ τῆς γῆς τῶν ἡρώων τὰ ἀνδραγαθήματα. Ἡ μουσικὴ ἐνευρέθη ὅπως τὴν συναδεύουσι καὶ ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ γλυπτικὴ ὅπως τὴν ἀπομιμοῦνται. Ἡ δύναμις τοιαύτης ποιήσεως προέρχεται ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἶναι ἄγνωστος κατ' οὐσίαν, ἀναμφισβήτητον ὅμως εἶναι ὅ-